

П. Г. Удхаус

Майка страшно ще се
зарадва

– А сетне – каза господин Мълинър – последва случая с Дъдли Финч. Той погледна въпросително към чашата си, установи, че е почти пълна, и продължи сагата за своята племенница Робърта:

– Представям ви Дъдли Финч в момента, в който седял във фоайето на хотел „Кларидж“¹ и поглеждал гладно и жадно часовника си. Стрелките показвали вече два и пет, а Робърта била обещала да се срещнат точно в един и половина. Той въздъхнал жално и в душата му взело да се прокрадва бледо чувство на недоволство. Макар и само мисълта, че този ангел Робърта изобщо може да има слабости, да била истинско светотатство, все пак трябвало да признае, че тази нейна склонност да кара хората да я чакат за обяд би могла да се назове едва ли не недостатък-в инак безупречния ѝ характер. Той станал от стола си, дотърпил сгърченото си от глад тяло до вратата и като същинско олицетворение на очакването взел да зяпа нагоре-надолу по улицата.

Така застанал наред тротоара на Брук Стрийт, Дъдли Финч определено впечатлявал с вида си. Защото облеклото му било изпипано до последното конче. Без капка надежда и за най-придирчивия критик – той бил самото съвършенство от върха на напомадените си коси до сияйните обувки, от дискретно бежовите гамаши до вратовръзката с герба на Итън. Да би могъл само някой да го види как стои, ей така, на прага на хотела, би си помислил, че щом подобни млади мъже обядват в ресторанта на „Кларидж“, то старият Кларидж е невиджан късметлия.

Ала минаващият покрай него забързан и замислен младеж с мека шапка се сепнал и спрял не от възхищение. Бил изненадан. Вперил изблещени очи в Дъдли.

– О, Боже! – възкликнал. – Аз пък си мислех, че вече си на път за Австралия.

– Не – успокоил го Дъдли. – Не съм. – И смръщил гладко чело. – Не бива да се развяваш из Лондон в такъв вид. Я си виж шапката! – Роналд Атуотър бил негов братовчед, а досадно е все пак твой личен роднина да препуска из столицата с вид на нещо, тайно внесено в къщи от котката. – На всичкото отгоре чорапите ти не са в тон с вратовръзката.

И той поклатил глава. Роналд бил литератор, дори нещо по-страшно – бил получил образованието си в едно второразрядно училище – ако не му изневерявала паметта, името му било нещо като Хароу² – Дъдли не можел точно да си спомни. Но въпреки това би трябвало да има

1. Един от най-известните и скъпи хотели в Лондон. – Б. пр.

2. Второто след Итън реномирано средно училище в Англия, където учат синовете на аристократи, едри бизнесмени и висши чиновници. Основано през 1571 г. – Б. пр.

непоклонимо изградени възгледи за важните неща в живота.

– Не се захващай с шапката ми – не се отклонил от темата Роналд, – а кажи защо не си на път за Австралия.

– Успокой се, всичко е наред. Броудхърст получи телеграма и не можем да отпътуваме преди петнайсети.

Роналд Атуотър въздъхнал с облекчение. И той като всички сериозни люде в рода бил дълбоко загрижен за бъдещето на братовчед си. В миналото между тях дори имало леки търкания, тъй като било невъзможно да примирят коренно противоположните си светогледи. Семейството настоявало Дъдли да се включи в бизнеса на чичо Джон, а Дъдли не искал друго, освен някой роднина с широки възгледи върху живота да му подхвърли няколко стотачки, за да може той да открие клуб за танци. За щастие се стигнало до компромисно решение: кръстникът му господин Броудхърст пристигнал внезапно от Австралия и предложил да го вземе със себе си и да го обучи за овцевъд. За късмет Дъдли бил голям почитател на романите, в които все някой заминавал за Австралия, тутакси натрупвал състояние и го завещавал на героя. Затова заявил официално пред семейния съвет, че нямал нищо против Австралия и щял да ѝ предостави възможността да го обогати.

– Слава Богу! – въздъхнал Роналд. – Аз пък се изплаших, че в последния момент си се отказал.

Дъдли се усмихнал.

– Какво съвпадение, че каза това. Защото точно това съм решил.

– Какво?!

– Точно така. Работата е там, Рони – доверително прошепнал той, – че тези дни се запознах с едно страхотно момиче. И като си помисля само, че на петнайсети трябва да отплавам и ще бъдем разделени от хиляди левги вода, иде ми да завия като ранен вълк. Та затова си помислих – защо да не зарежа стареца да си тръгне сам, а аз да остана на родна земя.

– Но това е ужасно! И през ум да не ти...

– Тя е направо вълшебна! Освен това те познава. Казва се Робърта Уикъм, но ми разрешава да я наричам Боби. Тя е...

Той млъкнал, очите му се премрежили и се зареяли през рамото на Роналд, изпълнени със свещения блясък на обожанието. Устните му се разтеглили в ослепителна усмивка.

– Ю-ху! – изкрещял господин Финч.

Момичето се приближило – усмихнато и непринудено.

– Нали не съм закъсняла? – попитало то.

– Никак – загукал размякнатият от любов Дъдли. – Ни най-малко. Аз самият току-що пристигам.

– Чудесно – отбелязала госпожица Уикъм. – Как си, Роналд?

– Много добре, благодаря – сухо отвърнал Роналд Атуотър.

– Честито – продължила тя.

– Какво му честитиш? – озадачил се Дъдли.

– Годежа, разбира се.

– А, годежа – пренебрежително рекъл Дъдли. Той знаел, че братовчед му се е сгодил за Люси Морзби, и недоумявал как е възможно човек, познаващ божествената Робърта, да вземе да се обвърже с такъв далеч по-второстепенен екземпляр.

– Желая ти много щастие – продължила Боби.

– Благодаря – все тъй сухо отвърнал Роналд. – Е, аз да тръгвам. Радвам се, че ви видях.

И се запътил към Гроувнър Скуеър. Държането му силно впечатлило Дъдли.

– Не бих казал, че старият Рони прелива от сърдечност – отбелязал той, докато сядал на масата. – Не ти ли направи впечатление, че се държа някак рязко?

Госпожица Уикъм въздъхнала.

– Боя се, че Роналд никак не ме харесва.

– Не те харесва! – разтреперил се от възмущение Дъдли и глътнал един картоф, за който в по-спокоен момент би си дал сметка, че превишава с трийсетина градуса допустимата дъвкателна температура. – Не те харесва! – повторил с насълзени очи. – Значи, не е наред с главата.

– По едно време бяхме добри приятели – тъжно разяснила Робърта. Но след случката със змията...

– Каква случка?

– Роналд имаше една змия и аз я взех със себе си, когато го поканих да прекара един уикенд при нас в Хартфордшир. Сложих я в леглото на един от гостите, а майка ми остана с впечатлението, че Роналд е сторил това, та му се наложи да изчезне посред нощ с бавния влак, дето разнася млякото. Боя се, че още не ми е простил.

– Че какво друго си можела да направиш? – разпалено я защитил Дъдли. – В края на краищата, ако някой има змия, какво по-естествено от това да я пхне в леглото на някой друг?

– И аз така разсъждавах.

– Все пак на човек тъй рядко му се предоставя сгоден случай. Щом ти падне змия, няма да я прахосаш я!

– Именно. Роналд обаче не прие доводите ми. Нито пък – спомнила си тя – майка ми.

– Слушай – сетил се Дъдли, – искам да се запозная с нея.

– Ами аз се прибирам довечера у дома. Защо не дойдеш с мен?

– Ами? Може ли? Наистина?

– Разбира се.

– Не е ли малко непредвидено за майка ти? Няма ли да се изненада?

– О, няма никакво значение. Ще ѝ пратя телеграма. Много ще ѝ бъде приятно да се запознае с теб.

– Сигурна ли си?

– Напълно. Страшно ще се зарадва.

– Е, тогава всичко е наред. Много ти благодаря. – Ще те закарам с колата.

Дъдли се поколебал. Част от оживлението се свлякло от свежото му младежко лице. Имал вече преки наблюдения върху шофьорския темперамент на госпожица Уикъм и бил изпитал щастието да умре десетина пъти през няколкото кратки секунди, необходими ѝ да измине една миля по най-оживената лондонска улица.

– Ако нямаш нищо против – изломотил той притеснено, – предпочитам с влака.

– Твоя работа. Най-удобният влак е в шест и четвърт. Ще те откара навреме за вечеря.

– От гарата на Ливърпул Стрийт, нали? Само един куфар, предполагам? Чудесно. Слушай, сигурна ли си, че майка ти няма да има нищо против да ѝ се натреса без предупреждение?

– Разбира се, че съм сигурна. Много ще ѝ бъде приятно да се запознае с теб.

– Чудесно! – зарадвал се Дъдли.

Влакът вече потеглял, когато Дъдли се метнал вътре заедно с куфара си. Бил достатъчно неблагодарен на път за гарата да се отбие в своя клуб „Търтеите“ и да се забърка в спор с две от момчетата, докато се подкрепял на крак в бара. Затова едва успял да грабне куфара от гардероба на клуба и да хукне да гони такси. За късмет попаднал на великолепен шофьор, така че успял – леко задъхан от финалния спринт по перона, но иначе окей във всяко едно отношение. Облегнал се в купето и се замислил. Не след дълго мислите му се прехвърлили от Боби върху майка ѝ. Стига само всичко да минело както трябва, и той бил убеден, че въпросната все още непозната дама в скоро време щяла да се превърне във важна фигура в живота му. При нея именно щял да отиде, след

като Боби, със свенливо заровена в рамото му главичка, му прошепнела, че го обичала от мига, в който го зърнала за пръв път.

– Лейди Уикъм – щял да каже той. – Не, не лейди Уикъм! Майко!

Да, добре като начало. А след това вече лесна работа. При условие, разбира се, че майката се окажела жена на място и го одобряла от пръв поглед. Той опитал да си представи лейди Уикъм и тъкмо чертаел портрет на добродушна, миловидна женица, попрехвърлила средната възраст, когато влакът спрял на някаква гара и Дъдли, хвърлил разсеян поглед към един от надписите, внезапно осъзнал, че именно тук трябвало да слезе.

Двадесетина минути по-късно прислужникът поел куфара от ръцете му и икономът го въвел в някаква стая, която много приличала на кабинет.

– Джентълменът, милейди – гръмко оповестил той.

Странно представяне на гостите, помислил Дъдли, но нямал време да разсъждава повече по въпроса, защото от стола зад писалището се надигнала някаква личност със заплашителни размери и стряскаща осанка. Сърцето на Дъдли пропуснало един удар. Образът на добродушната миловидна женица бил все още толкова жив в съзнанието му, че в първия момент заподозрял, че му пробутват подставено лице.

Красотата, както много правилно твърдят поетите, зависи до голяма степен от субекта, който я съзерцава, затова трябва да изтъкнем незабавно, че красотата на лейди Уикъм хич не допаднала на субекта Дъдли. Той предпочитал женският поглед да не напомня чак до такава степен на комбинация от свредел и рентгенов лъч, а по въпроса за брадичките личният му вкус клонял към по-заоблените форми, които не напомнят за атакуващи тарани. Нищо чудно майката на Боби да му се е зарадвала страшно много (както обещала дъщеря ѝ), но във всеки случай с нищо не се издала. На всичкото отгоре Дъдли изведнъж осъзнал, че кариерният му костюм, подбран тъй старателно и с толкова вкус, бил може би една идея твърде крещящ. Когато го избирал при шивача си, а и по-късно сред всеобщото възхищение в „Търтеите“, костюмът му се струвал сладурест и жизнерадостен, ала в този мрачен кабинет нещо го карало да се чувства като укриващ се от полицията контрабандист.

– Много закъсняхте – сгълчала го лейди Уикъм.

– Така ли? – учудил се Дъдли. Той пък бил останал с впечатление, че влакът е пристигнал съвсем навреме.

– Очаквах ви рано следобед. Надявам се, че сте взели светкавица.

– Светкавица?

– Не сте ли взели?

Дъдли поклатил безмълвно глава. До този момент с гордост бил смятал, че е авторитет по въпроса какво трябва да носи със себе си всеки млад джентълмен, отишъл да погостува в провинциално имение, а ето, че се оказал неподготвен.

– Не – признал си най-сетне. – Не нося светкавица.

– Как тогава – попитала разгорещено домакинята – възнамерявате да правите снимки по това време?

– Е – опитал се да отговори неопределено Дъдли. – Все някак ще се оправя. Но май няма да ми е лесно, а?

Лейди Уикъм въздъхнала, явно примирена.

– Е, карай да върви. Утре ще изпратят някой за снимките.

– Точно така! – грейнал и Дъдли.

– А междувременно, това е работният ми кабинет.

– Ами! Не думайте!

– Да, да! Всичките си книги съм написала зад това бюро.

– Боже мой! – възкликнал както подобава Дъдли. Сетил се, че Боби била споменала нещо за писателството на майка си.

– Вдъхновението обаче ме озарява главно в градината. Най-често в градината с розите. Обичам да седя там с часове рано сутрин и да размишлявам.

– Колко мило! – възхитил се Дъдли.

Домакинята го изгледала особено. Започнала да усеща, че нещо куца.

– Нали сте от „Будоарът на милейди“? – попитала внезапно.

– Откъде? Бихте ли повторили?

– Нали сте изпратен от главния редактор на списание „Будоарът на милейди“, за да ме интервюирате?

На този въпрос вече Дъдли можел да отговори с увереност.

– Не-казал.

– Не? – откликнала милейди.

– Категорично не! – отсякъл Дъдли.

– И на какво – попитала домакинята с глас, който така му напомнил гласа на баба му, че космите на врата му щръкнали, – на какво дължа честта за вашето посещение?

Дъдли премигнал.

– Ама как? Мислех, че знаете.

– Нищо не знам.

– Боби не ви ли изпрати телеграма?

– Не ми е изпратил никаква телеграма. Нито познавам този Боби.

– Имам предвид госпожица Уикъм. Дъщеря ви Робърта. Каза ми да бързам насам, а тя самата щеше да ви изпрати телеграма, за да подготви почвата, така да се каже. Е, не, това вече на нищо не прилича! Можете ли да си представите – взела, че забравила!

– А, значи сте приятел на дъщеря ми, така ли?

– Ами да, разбира се.

– Ясно. А къде е Робърта?

– Идва с колата.

Лейди Уикъм зацъкала с език.

– Робърта взе да става непоносимо разсеяна.

– Ама аз, таквоз, знаете ли – запритеснявал се Дъдли. – Ако не е удобно, само ми кажете и ще се прехвърля веднага в местната странноприемница. Искам да кажа, че не искам да ви се натрапвам, това искам да кажа.

– Ни най-малко, господин...

– Финч.

– Ни най-малко, господин Финч. Много ми е приятно – погледнала го лейди Уикъм, както би изгледала гол охлюв, прекъснал полета на вдъхновението ѝ в розовата градина. – Радвам се, че сте тук. – Тя натиснала звънеца. – Симънс – обърнала се към влезлия иконом, – в коя стая отнесе багажа на господин Финч?

– В Синята стая, милейди.

– Тогава би ли му я показал? Време е да се преобличаме за вечеря. – И додала към Дъдли: – Вечеряме в осем.

– Чудесно! – зарадвал се той. Взел да се поотпуска. Колкото и страшен вид да имала дъртата, тя несъмнено щяла да се разтопи, щом го зърнела издокаран в безупречното му официално облекло – в това Дъдли не се съмнявал нито за миг. Готов бил да заложи и главата си срещу успеха на официалния си костюм. Има шивачи в Лондон, на които ако им дадеш парче плат, игла и конец, може и да ви съшият нещо, наподобяващо костюм, но един-единствен измежду тях конструира дрехата така, че тя да се слива с фигурата и да ѝ придава вид, прекрасен като росно утро. Същият този шивач имал щастието да бъде предпочитан от Дъдли. Да, повторил си младежът, влизайки в Синята стая. След около двамазет минути на мадам Баскервилски пес дъхът ѝ щял да секне.

В кратката секунда преди да шракне ключа и да запали лампата, той зърнал разстлания върху леглото безупречен костюм и се почувствал като пътешественик, завърнал се най-сетне у дома. Миг по-късно

стаята се обляла в светлина, а Дъдли останал закован на прага премигващ, със зейнала уста.

Ала колкото и да мигал, страшната гледка, разкрила се пред погледа му, отказвала да се промени поне частично. Костюмът, старателно метнат върху леглото от разопаковалия багажа иконом, не бил лелеяното официално облекло, а безформена сбирщина от дрипи, която взорът му срещал за първи и – дай Боже! – последен път. Премигнал още веднъж, макар да не хранил повече надежди, и пристъпил, олюлявайки се, напред.

Заоглеждал със смразено сърце гнусотата. Отляво надясно различил следните предмети: чифт три четвърти бели вълнени чорапки, алена вратовръзка-флъонга с петорни размери, нещо като моряшка блузка, тъмносини кадифени панталонки с копченца за под коляното и най-накрая – и именно този последен предмет правел всичко тъй безнадеждно – миниатюрна моряшка шапчица с широка синя лента, върху която с едри бели букви било изписано: „Кораб на Нейно величество «Израйфах си червата».“

На пода го чакали и грижливо приготвени кафяви обувки с огромни катарамии. Размерът им бил твърде просторен – най-малко четирийсет и осми номер.

Дъдли се метнал към звънеца. След малко се появил прислужникът.

– Да, сър?

– Какво – попитал Дъдли с обезумял поглед – е всичко това?

– Намерих ги в куфара ви, сър.

– А къде е официалният ми костюм?

– Такъв нямаше, сър.

Тук Дъдли бил осенен от възпоминание. Спорът, в който се бил забъркал в „Търтеите“, както сега си спомнил, бил на тема карнавално облекло. Онези двамата, с които спорил, се канели да ходят на карнавал и единият поискал от Дъдли да го подкрепи и да разясни на другия, че благоразумният мъж при такъв повод играе на сигурна карта и се издокарва като арлекин. Вторият твърдял, че предпочита да го видят мъртъв в някоя канавка, отколкото да си надене подобен лишен от въображение костюм. Той щял да се появи като малко момченце и сега Дъдли с болка си спомнил как го подиграл и му предрекъл, че ще мяза на пръв глупак в моряшкото си костюмче. След което препуснал към гардероба и явно бил грабнал куфара на въпросния дръвник вместо своя собствен.

– Ама виж какво – започнал той. – Не мога да се появя с тези дрехи.

– Нима, сър? – попитал прислужникът почтително, но с липса на

топло човешко съчувствие.

– Я по-добре изтичай до стаята на старата... искам да кажа, стаята на лейди Уикъм, и я уведоми, че господин Финч много съжалява, че си е забравил официалното облекло, и затова ще се появи на вечеря с досегашния си костюм.

– Много добре, сър.

– Слушай! – Страшна мисъл преминала като ток през мозъка на Дъдли. – Нали ще сме само ние на вечеря? Искам да кажа, нали не се очакват гости?

– О, да, сър – бодро го осведомил прислужникът. – Очакват се доста гости.

Четвърт час по-късно в трапезарията се дотърлил един смазан и деморализиран Дъдли. Макар мъдреците да твърдят обратното, чистата съвест съвсем не е в състояние да накара един мъж да се измъкне с гордо вирната глава от всяка житейска криза. Възпитанието, насадено в съзнанието на Дъдли, било твърде безкомпромисно и фактът, че вечерял в чужда къща в крещящо кариран костюм, му вдъхвал гузност, с която неуспешно се стараел да се пребори.

Иронията на положението била, че при нормални обстоятелства той би се присмивал високомерно на облеклото на останалите присъстващи на масата, което тъй очебийно отстъпвало по качество на собствените му официални дрехи. Например ръкавът на съседа му отляво се бръчкал най-позорно в горния си край. А онзи до момичето в розово може и да имал златно сърце, но жилетката му можела да обгърне още няколко също толкова златни сърца. Що се отнасяло до вратовръзката на седналия до лейди Уикъм, то тя изобщо нямала правото да се нарича вратовръзка – в най-добрия случай била едно смешно недоразумение. Но при сегашното положение Дъдли завиждал със свито сърце на всички тези дрипльовци.

Почти не хапнал. Като правило апетитът му бил неутолим и той често дамгосвал като неправдоподобни всички романи, чиито герои оставят храната си недокосната. До тази вечер не допускал, че подобен подвиг е в кръга на възможното. А ето че интересът му към обилно поднасяната храна бил сведен до нулата. Душата му копнеела единствено за края на тези мъки, за да може да се свие в своето скромно тъгълче насаме с мъката си. Компанията явно се канела след вечеря да продължи веселието в гостната, но тя нямало да бъде ощастлива от присъствието на Дъдли Финч. На Дъдли Финч му дайте само да се уединява в Синята стая.

Та както си седял два часа по-късно във въпросната стая, изведнъж нещо проблеснало в мислите му – нещо, споменато от Робърта: как Роналд Атуотър си тръгнал скоростно с влака, разнасящ млякото. На времето не обърнал внимание на тези думи, ала ето че сега взела да го спохожда с нарастваща сила мисълта, че разнасящият мляко влак май щял да изиграе съществена роля в живота му. Тази гадна къща явно била навикнала да я напускат по този начин и нещо му подсказало, че няма да е зле да е подготвен за една такава евентуалност.

Още веднъж натиснал звънеца.

– Да, сър? – появил се прислужникът.

– Слушай – започнал Дъдли, – в колко часа тръгва влакът, с който разнасят млякото?

– Кой влак, сър?

– Онзи, с който разнасят млякото.

– Мляко ли желаете, сър?

– Не! – Дъдли сподавил неударжимото желание да зашемети този тъпанар с една от обувките четирийсет и осми номер. – Просто се интересувам в колко часа тръгва влакът, с който разнасят млякото. В случай, че се наложи... ъ-ъ... да си тръгна внезапно.

– Ще попитам, сър.

И се запътил с голямата новина право към щабквартирата на прислугата.

– Познайте какво ми се случи!

– Казвай, Томас – снизходително го насърчил икономът Симънс.

– Големия фасон (защото под главното стълбище, където било царството на прислугата, Дъдли вече бил известен под това име), възнамерява да духне с влака, дето разнася млякото!

– Какво! – надигнал Симънс от креслото въззакръглените си форми. Той съвсем не споделял веселието на своя подчинен. – Трябва незабавно да уведомя милейди. Незабавно!

Последният гост вече се бил сбогувал с лейди Уикъм и тя се канела да се оттегли към напълно заслуженото си легло, когато в салона нахълтал угриженият и разтревожен Симънс.

– Мога ли да кажа нещо на милейди?

– Какво има, Симънс?

– Първо бих искал милейди да ми позволи да попитам дали... ъ-ъ... младият джентълмен с костюма от туид е личен приятел на милейди.

Лейди Уикъм се стъписала. Не било в навиците на Симънс да довтасва при нея и да завързва дружеска беседа по повод гостите ѝ, така че

в първия миг се изкушила да му каже, че това не е негова работа. Ала нещо ѝ подсказало, че в такъв случай току-виж изпуснала някое интересно сведение.

– Каза, че е приятел на госпожица Робърта – снизходително отвърнала тя.

– Каза? – многозначително повторил икономът и този път зловещият смисъл, вложен в тази думичка, не оставил и капка съмнение.

– Какво имаш предвид, Симънс?

– Моля да ме извините, милейди, но аз съм убеден, че този господин е пристигнал тук с престъпни намерения. Томас ми докладва, че куфарът на същия съдържа пълен комплект маскировка и всякакъв криминален реквизит.

– Маскировка? Каква маскировка?

– Сведението, получено от Томас, не беше особено конкретно, милейди, но все пак останах с впечатлението, че става дума за маскировка от инфантилно естество. А преди малко, милейди, същият господин е правил допитвания относно часа на отпътуването на влака, който разнася млякото.

– Млякото!

– Освен това Томас ме осведоми, че този господин останал неприятно изненадан, когато научил за пристигането на още гости. Според мен, милейди, той е възнамерявал да обере набързо къщата веднага след вечеря и да избяга с влака в девет и петдесет и седем минути. Тъй като присъствието на други гости е осуетило намерението му, той ще се опита да го доведе до успешен завършек някъде в малките часове на нощта и да се измъкне с влака, който разнася млякото.

– Симънс!

– Това е моето мнение, милейди.

– Боже мой! Сега се сещам... той ми каза, че госпожица Робърта щяла да пристигне тази вечер, а нея никаква я няма!

– Номер, милейди, за да спечели доверието ви и да приспи вашата бдителност.

– Симънс! – изревала лейди Уикъм, вземайки положението в ръце, както подобава на една властна жена. – Тази нощ няма да си лягаш!

– И ще бдя с пушка в ръка, милейди! – додал икономът, в чиито жили течала рядко упражнявана ловна кръв.

– Точно така, вземи и пушката. Ако го чуеш да шари из къщата, веднага ела да ме събудиш.

– Много добре, милейди.

- Трябва да бъдеш много безшумен и предпазлив, разбира се.
- Като мишленце, милейди.

Междувременно Дъдли, усамотен в Синята стая, вече съжалявал – и то все по-остро с всяка изминала минута, – че допуснал притесненията и неприятностите да го докарат дотам, че да се отнесе пренебрежително към поднесената вечеря. Покоят, царящ в Синята стая, се отразил добре на нервите му, а успокоението го накарало да си даде сметка, че е умопомрачително гладен. Имало нещо почти свръхестествено в начина, по който съдбата се била постарала през изминалия ден да го лиши от полагаемата се дажба въглехидрати и белтъчини. Колкото и да умираше от глад, докато чакал Робърта пред „Кларидж“, щом я зърнал, любовта му попречила да се съсредоточи върху менюто и той едва си бил наложил да преглътне една-две хапки.

Погледнал часовника. Оказало се далеч по-късно, отколкото предполагал. Твърде късно, за да натисне звънеца и да поръча да му донесат сандвичи – дори ако допуснел, че престижът му в тази къща можел да издействува удовлетворение на молбата му.

Той се метнал обратно в леглото и се опитал да се унесе в сън. Прислужникът бил казал, че влакът с млякото потеглял в три и петнайсет и той имал твърдото намерение да го хване. Колкото по-скоро се махнел оттук, толкова по-добре. А междувременно душата му копнеела за малко храна. Каква да е! Целият му организъм бил вдигнат на крак и врещял неистово за препитание.

Няколко минути по-късно лейди Уикъм, чакаща напрегната в спалнята си, била уведомена с почукване на вратата, че часът е ударил.

– Да? – прошепнала тя и безшумно натиснала бравата, за да надникне навън.

- Онзи тип, милейди – едва чуто докладвал Симънс в тъмнината.
- Взе ли да шари из къщата?
- Да, милейди.

Негостоприемната домакиня на Дъдли била твърда и решителна жена. От най-крехка възраст имала пристрастие към лова и към други напрегнати спортове, практикувани от аристокрацията в английската провинция. И макар преследването на престъпни елементи да не присъствало до този момент в практиката ѝ, тя се впуснала в този нов вид спорт, без да ѝ мигне окото. Махнала с ръка на икономата да я следва, увила се плътно с пеньоара и поела с твърда стъпка по коридора.

Към целта я насочвал доста обилен шум. Пътят на Дъдли от спалнята до трапезарията, където върху долапа се намирили плодовете и

бисквитите – негова крайна цел и възжелание, – съвсем не можел да се нарече безшумен. Веднъж се препънал в стол, а в момента, в който домакинята и нейният спътник зализали по стълбите, Дъдли се сблъскал с един параван и го прекатурил. Тъкмо щял да вдигне крак, промушен ловко през паравана, когато над главата му прозвучал тих глас:

– Виждаш ли го, Симънс?

– Да, милейди. Смътно, но достатъчно ясно.

– Тогава, ако помръдне, стреляй.

– Много добре, милейди.

Дъдли освободил крака си и ужасен се завзирал нагоре.

– Ама чакайте! – разтреперил се той. – Аз съм! Такова...

Светлина окъпала стаята.

– Аз съм, аз! – продължил да твърди трескаво Дъдли. При вида на огромната пушка, стисната в ръцете на иконома, температурата му се била покачила до един твърде болезнен градус.

– Какво правите тук, господин Финч? – хладно се заинтересувала лейди Уикъм.

Дъдли бил обзет от нарастващо предусещане за деликатността на положението, в което бил изпаднал. Понеже много държал на приличието и условностите, той си дал ясна сметка, че в случая трябва да подходи крайно тактично. Никак не е вежливо, решил той, някой гост, комуто домакинята само преди няколко часа е поднесла обилна вечеря, да я извести, че гладът го е принудил да тършува из къщата с надеждата да открие нещо за хапване. Затова известно време стоял замислен, като само си облизвал устните. После обаче го споходило вдъхновение.

– Работата е там – обяснил той, – че не можех да заспя.

– Може би щяхте да постигнете по-добър успех – хладно забелязала лейди Уикъм, – ако си бяхте легнали в леглото. Или може би възнамерявате цяла нощ да сновете из къщата?

– Не, не, ни най-малко. Не можах да заспя и... ъ-ъ... реших да потърся нещо за четене.

– А, книга ли искате?

– Да, точно така. Книга. Много добре го казахте.

– Ще ви заведа в библиотеката.

Колкото и строго да не одобрявала този мошеник, вмъкнал се с измама в чужд дом с цел да го ограби, лейди Уикъм поомекнала при възждането на тази литературна нотка. Била неуморна писателка на романи и с удоволствие навирала произведенията си дори в ръцете на недостойните. Така че вкарала Дъдли в библиотеката, светнала лампата

и се отправила без колебание към третата лавица отгоре надолу до камината. Избрала една от редицата книги в ярки обложки и му я подала.

– Може би това ще ви достави удоволствие.

Дъдли огледал четивото с нескрито съмнение.

– А, не, и дума да не става! – запротестира той. – Това е от Джордж Мастърман.

– Е, и? – попитала ледено лейди Уикъм.

– Всичките му писания са страхотна бълвоч – поясни Дъдли. – Не мислите ми?

– Не мисля. Може би не съм безпристрастна, тъй като Джордж Мастърман е писателският ми псевдоним.

Дъдли премигнал.

– О, мина? Искам да кажа, нима? Значи, така, а? Е, аз таквоз... – Обзело го непреодолимо желание да бъде къде да е другаде. – Ето това ще ми свърши работа – пресегнал се наслуки към най-близката лавица. – Много благодаря. Лека нощ. Искам да кажа, довиждане. Не, искам да кажа, благодаря. Да, лека нощ. Лека нощ.

И се стрелнал нагоре по стълбите, следен неотлъчно от два чифта очи. Тези на лейди Уикъм били студени и недоброжелателни. А онези на Симънс преливали от възжеление. Тъй рядко му излизал късметът, докато изпълнявал служебните си задължения, на иконом, да попрактикува спорта, който бил негова страст още от младежки години. Най-много да стрелне по случаен заек; и сега, като гледал оттеглящия се Дъдли, устата му се пълнела със слюнки. Но той се преборил мъжествено с копнежа си и въздъхнал дълбоко.

– Неприятен тип, милейди.

– Обаче съобразителен – принудена била да признае лейди Уикъм.

– Това е низката хитрост на един мошеник, милейди – позволил си да я поправи Симънс. – Книга му потрябвала! Ха! Това е само уловка.

– Най-добре ще е да продължиш да го следиш, Симънс.

– Категорично да, милейди.

Дъдли седнал на леглото задъхан и изплезил език. Подобно нещо не му се било случвало и за миг гладът го напуснал, за да стори място на душевни терзания. От всичко на света най-много мразел да се прави на глупак, а ето че всяка фибра в тялото му подсказвала, че по време на неотдашната среща се изявил като такъв. Загледан с празен поглед в пространството, той прехвърлил наум всеки момент от болезнената сцена и колкото повече разглеждал своя дял в нея, толкова по-зле се

чувствал. Затресъл се ситно от срам и мъка. Окъпал се от главата до петите в смъдяща топлина.

А после, отначало слабо, но с всеки изминал момент все по-силно, гладът взел отново да си налага волята.

Дъдли стиснал зъби. Трябвало да се пребори с него. Духът трябвало на всяка цена да удържи връх над материята. Хвърлил едно око към книгата, която бил грабнал от полицата, и за пръв път през тази нощ му се сторило, че съдбата е все пак на негова страна. От една библиотека, несъмнено претърпана с несравним боклук, бил избрал „Един скитник в чужбина“ от Марк Твен – книга, която не бил препрочитал от невръстна възраст, но затова пък винаги имал това намерение. Най-подходящото четиво за случая – щяло да му позволи да забрави мъките на глада до потеглянето на влака, дето разнасял млякото.

Той я отворил наслуки и с ужас установил, че съдбата все пак не е пропуснала да се погаври с него.

„От много месеци насам не бях хапвал сваятна храна (зачел се Дъдли), но скоро ще ми се удаде този случай – скромен обяд насаме със себе си. Избрах си няколко ястия и си съставих кратко меню, което ще потегли за дома с парахода, тръгващ преди моя, и ще ме чака димящо у дома. А именно:...“

Дъдли се олюлял. Твърде ясно си припомнил момчешките години, когато за пръв път попаднал на това „а именно“. Пасажът, който следвал, още бил запечатан в паметта му, тъй като го чел като ученик, вечно подвластен на стръвнишки глад и неизлечимо безпаричие, та нямал с какво да си напазарува от училищната лавка, за да изкара до следващото ядене. Още тогава въпросният пасаж го бил подложил на нечовешки страдания, а ето че сега щял да го подложи на нещо далеч по-страшно.

„Нищо, решил той, не е в състояние да ме накара да продължа да чета.“ Затова веднага зачел:

„Репички. Печени ябълки със сметана.

Пържени скариди. Задушени скариди. Жабешки бутчета.

Кафе със сметана.

Много масло.

Пържено пиле по южняшки.

Пържоли.

Картофи, печени в масло.

Печено пиле.Ф“

Дъдли изстенал. Опитал се да захлопне книгата, но тя не се затваряла. Опитал се да свали поглед от страницата, но очите му се връщали

там като пощенски гълъби в родния гълъбарник.

„Пъстърва от Сиера Невада.

Агнешка главичка.

Костур от Мисисипи.

Говеждо печено.

Печена пуйка с кестени.

Крехки стъбла целина.

Печен фазан.

Печена патица.

Печени кокошки.

Яребици на скара.

Бекон със зрял фасул.

Бекон със зелена салата по южняшки.“

Дъдли скочил от леглото. Повече не можел да понесе. Вече изживяното в търсене на храна било от такова естество, че не насърчавало понататъшни усилия в същата насока, ала има времена в живота на един мъж, когато той не може да се съобразява с някакви си там неудобства. Дъдли си събул обувките и излязъл на пръсти от стаята. Насреща му от дъното на ярко осветения коридор изникнала позната фигура.

– Е? – попитал Симънс, нагласяйки пушката и масажирайки с любов спусъка.

Дъдли се облещил и сърцето му спряло за миг да бие.

– А, здрасти – поздравил той.

– Какво желаете?

– О, ъ-ъ... нищо.

– Тогава обратно в стаята.

– Ама чуй какво ще ти кажа – започнал отчаяно и многословно Дъдли. – Умирам от глад. Направо умирам. Затова те моля, бъди добро момче, изтичай до килера или кухнята и ми донеси един-два сандвича.

– Я да се прибиращ в стаята, изверг такъв! – изръмжал икономът с такава злоба, че Дъдли незабавно изпълнил заповедта. За пръв път чувал подобни думи от устата на английски иконом. Той дори не бил допуснал, че икономите са в състояние да ги произнасят.

Отново си обул обувките, завързал ги и се замислил напрегнато над този проблем. Какво ли, питал се той, всъщност става? Какво се крие зад това поведение? Можел да проумее факта, че домакинята, разтревожена от среднощни шумове, е вдигнала на крак икономата и му е наредила да се запаси с огнестрелно оръжие, за да я охранява. Но защо този тип си е направил бивак пред спалнята му? В края на краищата много

добре знаят, че е приятел на шерката на дома.

Тъкмо се опитвал да се пребори с този проблем, когато вниманието му било привлечено от странен барабаниящ шум. Носел се на неравни интервали откъм прозореца. Дъдли станал и наострил уши. Ето го пак. Допълзял до прозореца и надникнал навън. В същия миг нещо остроръбесто го улучило болезнено по носа.

– Ох, прощавай – произнесъл нечий глас.

Дъдли се сепнал. Взрял се по посока на гласа и забелязал, че вляво, в непосредствена близост с прозореца му, имало балконче, на което била застанала, окъпана от сребрилата лунна светлина, Робърта Уикъм. Тъкмо навивала една връв, към чийто край била завързана остра кука.

– Извинявай, моля те – повторила тя. – Само се опитвах да ти привлека вниманието.

– И сполучи – уверил я Дъдли.

– Помислих, че може да си заспал.

– Заспал! – Лицето на младия мъж се сгърчило в страховита гримаса. – Че нима някой изобщо заспива в тази къща? – Той се наклонил напред и снишил глас: – Слушай, вашият иконом, да го вземат мътните, нещо се чална.

– Какво?

– Стои на стража пред вратата ми с огромен топ в ръка. А преди малко, като си подадох носа навън, така ми се развика...

– Боя се – рекла Робърта и прибрала връвта с куката, – че те мисли за крадец.

– Крадец? Та нали казах на майка ти, и то съвсем членоразделно, че съм твой приятел!

Нещо почти като смущение споходило трудносмутимата госпожица Уикъм.

– Да, тъкмо за това исках да говоря с теб. Работата е там, че...

– Слушай, ти кога пристигна? – прекъснал я Дъдли, тъй като този въпрос осенил неотложно крайно замътения му мозък.

– Преди половин час.

– Какво?

– Въмъкнах се през прозорчето на килера. И първото, на което се натъкнах, беше мама по пеньоар. – Тя потреперила при този спомен. – Не си виждал мама по пеньоар – додала с крехко гласче.

– И още как! – уверил я Дъдли. – Това може би е изживяване, на което трябва да се подложи поне веднъж в живота си всеки истински мъж, но от мен да знаеш – веднъж ми е достатъчно!

– На идване направих катастрофа – продължила госпожица Уикъм, погълната от собствените си проблеми и затова твърде безчувствена към неговите. – Един кръгъл идиот с камион ме остави, моля ти се, да се блъсна в него! Колата ми е куп тенекии. Няколко часа не можах да се измъкна, а на всичкото отгоре влакът, който взех, спираше на всяка керемида!

Като доказателство (ако изобщо е имало нужда от такова) за напрежението, на което бил подложен Дъдли Финч през онази нощ, може да послужи фактът, че сведението за пътния инцидент, изживян от голямата му любов, ни най-малко не му причинило болезнената загриженост, която несъмнено би изпитал двайсет и четири часа по-рано. Дори го посрещнал с невъзмутимо хладнокръвие.

– Добре де, а като видя майка си, не ѝ ли каза, че съм ти приятел? – попитал нетърпеливо.

Госпожица Уикъм се поколебала с отговора.

– Ами нали това се опитвам да ти обясня – изрекла най-сетне. – Виж каква беше работата. Първо трябваше да я осведомя по възможност най-тактично, че колата не е застрахована. Не бих казала, че остана очарована. А след това тя ми разказа за теб и... Дъдли, рожбо, какви си ги забъркал? Майка ми твърди, че поведението ти било, меко казано, оригинално.

– Признавам, че съм взел по погрешка чужд куфар и не можах да се облека официално за вечеря, но като оставим това, не виждам нищо особено в поведението си.

– От самото начало те заподозряла.

– Ако ѝ беше изпратила обещаната телеграма, с която да я известиш за пристигането ми...

Госпожица Уикъм зацъкала с език, изпълнена с угризения.

– Знаех си, че съм забравила нещо. Ох, Дъдли, много съжалявам.

– Няма за какво – горчиво отвърнал той. – По твоя вина откаченият ви иконом сигурно ще ми отнесе главата с топа си, но важното е ти да не се тревожиш. Та какво казваше?

– Ах, да! Значи, натъкнах се на мама... Нали разбираш, Дъдли, миличък, колко ми беше трудно! Съобщавам ѝ, че колата не е застрахована, а тя изведнъж ме пита дали съм те поканила тук. Тъкмо да кажа „да“, и тя заговори за теб с такава горчивина и яд, че моментът някак ми се видя неподходящ. Затова, като ме попита дали си мой приятел...

– Ти ѝ каза, че съм, нали?

– Е, не буквално...

– Гост?

– Нали разбираш, трябваше да бъда крайно дипломатична.

– Е и?

– Затова й казах, че през живота си не съм те виждала.

Дъдли издал странен звук, напомнящ вятър, който въздиша в клоните на вековна топола.

– Но всичко е наред – побързала да го увери госпожица Уикъм.

– Да, нали? И аз останах със същото впечатление.

– Ще поговоря със Симънс и ще му обясня, че трябва да те пусне да избягаш. И всичко ще се уреди прекрасно. Има един чуден влак, който разнася...

– Знам всичко за този влак, много ти благодаря.

– Ей сега ще поговоря с него. Ти не се тревожи, душко.

– Да се тревожа? Аз? Че за какво да се тревожа?

Госпожица Уикъм изчезнала. Дъдли се махнал от прозореца. Откъм коридора се дочули приглушени гласове. После някой потропал тихо на вратата. Дъдли отворил и на прага застанала посланичката. В дъното на коридора, оттеглил се тактично зад кулисите, икономът Симънс стискал пушка в ръце.

– Дъдли – прошепнала госпожица Уикъм, – имаш ли пари?

– Да, малко.

– Пет лири ще намериш ли? За Симънс.

Дъдли усетил как войнственният дух на Финчови заврял в жилите му. Кръвното му налягане рязко отскочило нагоре.

– Да не би след всичко, което се случи, този мръсник да има наглостта да очаква от мен бакшиш?

Той изгледал зверски през рамото й мъжа с пушката, който почти телно и предвзето му се усмихнал. Явно обяснението на Боби го било убедило, че се е отнесъл несправедливо към Дъдли, тъй като доскорошната подчертана враждебност изцяло липсвала в поведението му.

– Ама виж каква е работата – заобяснявала Боби. – Горкият Симънс е крайно разтревожен.

– Много се радвам – отмъстително изпръхтял Дъдли. – Дано тези тревоги го отнесат в гроба.

– Страх го е да не би мама да му се разсърди, като разбере, че си се измъкнал. Не иска да загуби службата си.

– Още едно доказателство, че не е с всичкия си, щом като не иска час по-скоро да се изнесе от тази къща.

– Затова настоява да получи нещо на ръка – в случай че мама се

разбеснее и го уволни поради липса на бдителност. Той, ако искаш да знаеш, ми поиска десетачка, но аз свалих цената на пет лири. Затова дай парите, Дъдли, миличък, и да пристъпим към действия.

Дъдли извадил банкнотата и я изпратил с дълъг поглед, свидетелстващ за дълбока привързаност и още по-дълбоко съжаление.

– Ето! Дано си купи с нея алкохол, да преписе, да се спъне и да си строши врата!

– Благодаря – рекла Боби. – Има още едно съвсем нищожно условие, което той постави, но няма защо да се тревожиш за него.

– Какво условие?

– А, съвсем дребна работа. Не че трябва да правиш нещо – ни най-малко. Излишно е да се тревожиш. По-добре започни веднага да завързваш чаршафите.

Дъдли се облещил изумено.

– Да завързвам?! Чаршафите?!

– За да се спуснеш по тях от прозореца.

Основно правило в живота на Дъдли било никога след като си е вчесал и намазал с брилянтин косата, да не я докосва с ръка. Ала през тази страшна нощ правилата на цивилизования живот се сгромолясвали едно подир друго. Той посегнал нагоре, напълнил си шепата с коса и заскубал. Никакъв друг жест не можел да изрази достатъчно красноречиво огорчението му.

– Нали не говориш сериозно? Нали не допускаш, че ще се покатеря на ръба на прозореца и ще се спусна чак до долу по завързани чаршафи? – едва чуто промълвил той.

– Боя се, че се налага. Симънс много настоява.

– Но защо?

– Ами...

Дъдли изстенал.

– Знам, не ми казвай. Прекалено често ходи на кино. Типичен случай. Даваш на иконома почивен ден, а той се вмъква в първия срещнат киносалон, откъдето излиза с болно въображение, убеден, че е главното действащо лице в „Ръката на удушвача“. Завързани чаршафи! Как не го е срам! – Дъдли бил тъй потресен, че за малко да добави нещо повече. – Та този човек е опасен за околните! Би ли ми обяснила човешки защо тази отрепка не може да ме пусне през вратата като едно редовно човешко същество?

– Толкова ли не можеш да проумееш? – опитала се госпожица Уиъм да вкара малко ум и разум в главата му. – Как ще обясни тогава на

мама? Тя трябва да остане с убеждението, че ти си се измъкнал въпреки неговата бдителност.

Макар умствените способности на Дъдли да били крайно притъпени, той все пак смътно доловил някаква логика в тези доводи. Затова спрял да протестира. Боби махнала на чакащия Симънс. Парите сменили собственика си. Икономът любезно помогнал в подготовката за бягството.

– Малко по-стегнато, сър – услужливо съветвал той, оглеждайки с критично око възлите на Дъдли. – Няма да ви е никак приятно, ако паднете и се утрепете, ха-ха-ха!

– Ха-ха ли каза?

– Аз наистина се осмелих...

– За последен път!

– Много добре, сър. – Икономът надзърнал през прозореца. – Боя се, че чаршафите не стигат чак до долу, сър.

– Обаче – побързала да добави Боби – като скочиш, ще паднеш в най-меката и пухкава леха.

Чак няколко минути по-късно, когато стигнал края на чаршафа и след дълги колебания го пуснал, за да завърши пътешествието си като парашутист, чийто парашут е отказал да се отвори, Дъдли установил, че описанието на терена, дадено от госпожица Уикъм, не отговаряло изцяло на истината. Чудната пухкава леха, която Боби му препоръчала с прелестно моминско въодушевление, наистина се оказала на посоченото място, ала тя била пропуснала да спомене, че е засадена на равни интервали с бодливи рози. Дъдли се спуснал като падаща звезда право върху един от тези розови храсти и дълго време не могъл да се освободи от прегръдките му. През живота си не бил допускар, че и други растения освен кактусите са въоръжени с такива дълги, остри и многобройни бодли.

Криво-ляво се отскубнал от лехата и, застанал на огряната от луна-та алея, взел да произнася с много чувство тих монолог. Горе от прозореца щръкнала нечия глава.

– Добре ли сте, сър? – заинтересувал се Симънс.

Дъдли не отвърнал, а се отдалечил с всичкото достойнство на мъж, надупчен на стотина интимни места. Тъкмо стигнал асфалтираната алея за колите и закуцукал по нея към главната порта, от която се излизало на пътя, водещ към гарата и разнасящия млякото влак за Лондон, когато тишината на нощта била внезапно издънена от оглушителен трясък. Не-що неописуемо по-болезнено от надупчилите го неотдавна тръни

настигнало Дъдли в месеста горна част на левия крак. Напомняло за нажежено желязо и въздействието му върху младия мъж било чудотворно. Миг преди това той се тътрел бавно по алеята – един разбит и свършен човек. А ето че сега подскочил като ударен от електрически ток. Надал зверски писък, счупил аматьорския рекорд на висок скок от място, след това на дълъг скок без засилване, а оттам нататък видял сметката и на рекорда за професионалисти на сто метра гладко бягане.

Телефонът до главата на легналия Дъдли вече доста време звънял, без да може да го събуди. Завръщайки се в апартамента си на Джърмин Стрийт малко преди седем часа сутринта, той утолил глада си с обилна закуска и се пхнал със стенания между чаршафите. Сега, както установил след бърз поглед към часовника, било пет часа следобед.

– Ало? – изграчил той.

– Ах, Дъдли! – замъркала госпожица Уикъм. – Добре ли си, душко?

– Дотолкова – ледено отвърнал господин Финч, – доколкото може да е добре един мъж, чиято коса е побеляла, след като е бил уморен от глад, изритан през прозореца върху рози с десетсантиметрови бодли, преследван, тормозен, прострелян в крака...

Загрижено възклицание прекъснало красноречието му:

– Ах, Дъдли! Нима те улучи?

– Улучи ме!

– Но той ми обеща да не се цели!

– Тогава следващия път, когато вземе да стреля по гостите ви, помолете го да се прицели по възможност най-старателно. Може би така те ще имат някакъв шанс.

– Какво мога да направя за теб?

– Не виждам какво – освен да ми поднесеш главата на този тип върху сребърен поднос.

– Той така настоя да стреля! Това бе условието, което постави. Нали си спомняш, че имаше и едно условие? Аз ти споменах.

– Спомни си! Едно съвсем-съвсем дребно и незначително условие, за което не биваше изобщо да се тревожа.

– Само колкото мама да повярва.

– Надявам се майка ти да е доволна – учтиво рекъл Дъдли.

– Ах, Дъдли, така ми се иска да направя нещо за теб! Много ми се ще да дойда да те полекувам, но съм в немилост заради колата и ми е забранено да ходя в Лондон. Обаждам ти се от селото. Обаче се надявам другата събота да успея да се измъкна. Да дойда ли?

– Непременно – откликнал сърдечно Дъдли.

– Тогава чудесно! Пада се на седемнайсети. Значи, ще пристигна сутринта. Къде ще се видим?

– Изобщо няма да се видим – твърдо отсякъл Дъдли. – По обяд на седемнайсети аз ще съм на път за Австралия. Сбогом!

Той затворил телефона и се пхнал обратно в леглото, изпълнен с величествени мисли.

КРАЙ

© П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус

СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ

Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE

Very Good Jeeves

Carry on Jeeves

Young Men In Spats

Eggs, Beens and Crumpets

Meet Mr. Mulliner

Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4568>]